OĞUZ KAĞAN'IN UZAYLI ATALARI CİLT-1 HASAN ER

OĞUZ KAĞAN'IN

UZAYLI ATALARI

CİLT 1

HASAN ER

OĞUZ KAĞAN'IN UZAYLI ATALARI

Cilt 1

Hasan ER

Kitabın Orijinal Adı: Oğuz Kağan'ın Uzaylı Ataları Cilt 1
Kitabın Türü: Bilim Kurgu
Yazar ve Editör: Hasan ER
Kitap Satışı: www.sadikkitapal.com
www.sadikkitapal.net

ISBN: 978-605-06866-0-9
Yayınevi: Hasan ER - Sadık Yayınevi
Yayınevi Sertifika No: 47291
Adres: Osmanağa Mahallesi Gaziosmanpaşa Sokak No:18/4 Kadıköy/İstanbul
İletişim: hasaner1954@yahoo.com - sadikyayinevim@yahoo.com
Facebook: @hasan.er.3954
Instagram: @hasan_er1954
WhatsApp: +90 535 929 77 57
Baskı/Yıl: Birinci Baskı/2020
Matbaa: Doğam Ambalaj Kâğıtçılık Matbaa ve Matbaa Malzemeleri A. Ş.
Matbaa Sertifika No: 41366

ÖN SÖZ

Evren, mikro âlemden makro âleme kadar iç içe geçmiş teraziler silsilesidir. Kusursuz teraziler sistemi, bilimin belirlediği oranlardaki paylaşımları gösterir. Bunu, tüm fizik ve kimya formüllerinde görebiliriz. Paylaşım, evrenin ve bilimin temelinde vardır. Sosyal hayatın da bilime uygun olması için kendi içinde adil paylaşımları içermesi gerekir. Bilimin bittiği noktada zulüm başlar. Kaos, kargaşa ve huzursuzlukların kök sebebi budur. Bu sorun, ancak öz eğitim seviyesinin üzerindeki bireylerle aşılabilir. Öz eğitim; kendi kendine doğru öğrenmeyi, öğrenebilme becerisi ve temelidir.

Gerçek bir gazete haberinden esinlenerek yazmış olduğum bu romanda, antik Mu Medeniyeti'ni kurmuş olan uzaylı soydaşlarıyla karşılaşan ve kızları Arkeolog olan bir Türk ailenin yaşadıkları anlatılıyor. Dünya insanlarıyla gelişmiş uzaylı soydaşların yaşantıları arasındaki seviye farkı, her alanda irdelenip nedenleriyle eleştiriliyor.

Çin'de bulunan Türk Piramitleri, Türkler'in ilk kıtasının Mu olduğuna ve Dünya tarihinin Türkler'den başladığına dair önemli sırları barındırmakta olup halen incelenmeyi beklemektedir. En büyükleri olan Beyaz Piramit'te, bu romana adını vermiş olduğum, Oğuz Kağan'ın büyük bir heykeli bulunmaktadır.

Acaba Türkler'in, Mu Kıtası'ndan önce de başka bir yerleşkesi var mıydı? Varsa neresiydi?..

Yayımlanması için destekleyen eşim Neslihan, çocuklarım Furkan ve Zeynep'le değerli arkadaşım Fatih Okta'ya teşekkür ederim.

Saygılarımla

Hasan ER
İstanbul, 2020

Beykoz Ortaçeşme'deki Babaevi'nde,
Şaşırtıcı Bir Gazete Haberi…

Fırtınanın yükselip alçalarak senfonisini sunduğu, 25 Mart 2015 sabahı… Arkasındaki koruluğun, ıslak defne kokuları gönderdiği... Islık sesli rüzgârın, ıhlamur dallarıyla çatısına tempolu vuruşlar yaptığı… Marsilya tuğlası duvarları hemen göze çarpan… Ergün Ailesi'nin yaşadığı bahçesi çitli, iki katlı villa…

Yemek kokularının geldiği, üst kat penceresi ansızın gürültüyle açıldı… "Pencereyi hoyratça açan bunlar mıydı?.." diye, sorduracak kadar narin eller, kanatlar üzerinde göründü ve

"Yeter be anacığım! Yetti artık!.." diyen, yüksek perdeden bir kadın sesi duyuldu.

Yüzü pencerede yavaş yavaş beliren, çatık kaşlı ama bir o kadar güzel genç kadın, bağırmasına devam ederek,

"Evin içinde ekmek kızartılmayacaak…" dedi.

İçeriden gelen sakin bir kadın sesi,

"Ayşe biliyorsun… Baban çok seviyor… Havalandırmayı çalıştırmıştım, be kızım... Pencereyi açmana ne gerek vardı ki!.." diye, cevap verdi.

Ayşe daha sakin bir tonla

"Ya annem!.. Bilmiyor musun?.. Kokusu giysilerime, saçlarıma, başıma, her yanıma siniyor be annem… Bahçedeki ocakta kızartın

diye, defalarca söylemiştim, be Havvoşum!" dedi.

Ayşe biraz da mahcup bir şekilde özür dilercesine annesine sarıldı... Havva Hanım, biliyordu kızının ani parlayan hâllerini ve ardından gelen bu sevgi tomurcuğu davranışlarını... Ama en önemlisi... Onun içtenliğini ve pırıl pırıl kalbini...

Enli sarı kurdeleyi taç yapar gibi bağladığı saçlarının, bisiklet yaka beyaz kazağına döküldüğü mavi kotlu Ayşe, hafif makyajlı gözlerini şımarık bir çocuk gibi kırpıştırıp annesine sarıldı... Siyah balıkçı kazak ve mavi kloş etekli Havva Hanım, göğsüne yaslanan kızını kokladı, alnından öptü ve

"Aa!.. Güzel kızım benim... Görmüyor musun?.. Ne bahçesi! Hava soğuk, dışarıda fırtına var. Sen hâlâ koca bebeğimsin, benim..." dedi.

Ayşe annesinin göğsünden doğrulup gözlerinin içine baktı, arkasına topladığı beyaz saçlarını okşayarak, nazlı bir tavırla

"Haa!.. Sahi!.. Senin şu beyaz saçlarını, bir boyayalım artık... Ha!.. Ne oluur!.. Bak!.. Genç anne istiyorum, ben..." dedi.

Havva Hanım,

"Aa!.. Delinin şu zoruna bak! Bugüne kadar saçlarımı boyadığımı hiç gördün mü, sen?.. Kimyasal depo muyum, ben?.. Hem sonra ruhum genç, benim... -Üzerine basarak-Ruhum..." dedi.

Havva Hanım, Ayşe'yi omuzlarından tuttu, gülümsedi ve aceleci bir tavırla elini sallayıp mutfak tezgâhına doğru da başıyla kavis yaparak,

"Sen, şunu bunu bırak bakayım!.. Hadi hadi, be kızım!.. Kahvaltı gecikti, be güzelim! Sen, mutfak tezgâhındaki şu servis tepsisini al, aşağıya masaya götür... Ben de çaydanlığı getireyim." dedi.

Havva Hanım, giysilerinin üzerine takmış olduğu, küçük gül motifli mutfak önlüğünü çıkartarak, duvardaki askıya asıp çaydanlığı

eline aldı ve kızıyla beraber alt kattaki salona indi.

Ayşe, İstanbul Üniversitesi Protohistorya ve Ön Asya Arkeolojisi bölümünde, doçent doktor olarak çalışan... İngilizce, Almanca, İtalyanca, Fransızca ve Sanskritçe'yi iyi seviyede bilen... Entelektüel, mesleğini seven ve başarılı bir akademisyendi... Doktora çalışmasını, ölü diller konusunda yapmıştı... Eski yazı araştırmalarında, uzman bir paleograftı. Geçen yıl Vatikan Papalık Kütüphanesi ve Gizli Arşivi'ndeki araştırmalarına başlamadan önce Eski İtalyanca'yla Latince'yi de iyi derecede öğrenmişti. Ayşe otuz altı yaşında, orta boylu, iri siyah gözlü, uzun siyah saçlı, ailesinin diğer fertleri gibi beyaz tenliydi... Üniversitede görevliyken saçlarını arkadan bağlar, tayyör ve bluz giyerdi... Diğer vakitlerinde spor giyinmeyi tercih eder, saçlarına ya taç takar ya da kırmızı, beyaz, sarı renk kurdele bağlardı. Kedisi Sarman'a, çok düşkündü.

***

Villa girişindeki geniş salonda; sekiz kişilik cilalı masif yemek masası ile yan tarafında sekiz kişilik bej deri oturma grubu, bir gri kumaş berjer koltuk, dört katlı masif raf kitaplık, vitrini de olan dört çekmeceli antika ceviz büfe bulunuyordu. Cam cila zeminde de büyükçe Isparta el halısı...

Kızarmış ekmek kokusunun sardığı kahvaltı masası etrafında birleşen Ergün Ailesi... Baba Ahmet Bey, eşi Havva Hanım, çocukları Hakan'la Ayşe ve masanın altında her birinin bacaklarına sürtünüp kuyruğunu yelpaze gibi sallayan kedileri Sarman...

Ahmet Bey 65 yaşında emekli bir mühendis olmasına rağmen mesleğindeki gelişmeleri hâlâ takip ederdi... Bebekliğinden kalan çocuk felci nedeniyle sol kol ve bacağı aksaktı. Bu hâli sanki kişiliğinin bir parçası gibi olmuş, onunla yaşamaya alışmıştı... Arkaya titizlikle taradığı beyaz saçları, sinekkaydı tıraşlı simetrik yüzü ve tok ses çıkarttıran bakımlı dişleri ciddîyet havası verirken, hafif göbeği de babacanlık katıyordu... Edebiyat, felsefe ve sosyolojiye meraklı bir entelektüeldi. Şiir ve denemeler yazar, paylaşırdı. Dinletilerini

öncelikle bir araya geldikleri sofrada, onu saygıyla dinleyen ailesine yapardı. Türkçe'ye, âşığım diyecek kadar düşkündü. Vurgulu konuşur, hep "ana dilim, anne sütüm gibidir!.." derdi. Kendine yakışan takım elbise ve kravat seçimlerine özen gösterir, kişisel bakımına önem verirdi.

Masanın baş tarafına oturan Ahmet Bey, az önceki bağırtıların nedenini bildiği hâlde başını hafifçe sağa sola sallayarak, eşine anlamlı ve sorgular bir ifadeyle bakıp otoriter bir sesle

"Hayrola Hanım… Neydi deminki o patırtı?.." diye, sordu.

Masanın diğer başında oturan Havva Hanım, masadan bir kâse aldı ve eşinin yanına giderek,

"Ahmetçiğim… Bak! Senin sevdiğin şekilde yaptım, bu vişne reçelini… Mutlaka tatmalısın, canım!.. Bak! Çekirdeklerini bile ayıkladım." dedi.

Havva Hanım daha sonra çocuklarının görüp duymayacağı bir şekilde, gözlerini de hafifçe berelterek, kocasının kulağına doğru dişlerinin arasından fısıldayarak hırsla

"Ya Ahmetçiğim… Her şeyi görmesen, duymasan olmuyor mu?.. Kaç kere söyleyeceğim, sana!.. Böyle şeyleri bana bırak… Neşemiz kaçmasın! Bunca yıldır, hiç mi hatırım yok?" dedi.

Eşi yerine oturduktan sonra Ahmet Bey, biraz da hınzırcasına, kızına bir bakış attı… Sağ elinin parmak uçlarını birleştirerek, dudaklarının hizasına getirdi ve

"Ohh!.. Mis gibi… Ne de güzel, şu kızrmış ekmeğin kokusu... Hele bir de tereyağ sürdün müydü!.. Vişne reçeline ne de güzel arkadaş olur, bu!.. Eline sağlık, Hanım… İyi düşünmüşsün, doğrusu…" dedi.

Havva Hanım, eşine gözlerini devirerek kızgın bir bakış attı. Kırgın bakışlarını, önündeki tabağa yöneltti. Ayşe de bir şeyler söylemek ister gibi babasına baktı. Ama saygısını muhafaza ederek

sustu, yutkundu ve kahvaltısına devam etti.

Ahmet Bey, iyi hoş adamdı ama biraz detaycıydı ve ailesini zaman zaman böyle üzüyordu. Sanki söylediklerinden pişman olmuş mahcup bir tavırla yandan yandan, Havva Hanım'a baktı ve yumuşak bir ses tonuyla

"Havvacığım... Senin için yazdığım şiiri, dinlemek ister miydin?.." diye, sordu.

Havva Hanım'ın yanakları hafifçe kızardı... Mahcubiyetle önce çocuklarına yan gözle şöyle bir baktı, derin bir nefes alarak kocasına döndü ve kesik kesik,

"Sen bilirsin... Ahmetçiğim..." dedi.

Ahmet Bey, eline peçeteyi alarak hafifçe öksürdü, sesini yokladı, bir dublaj sanatçısı edasıyla

"/Tel-tel emekle yudum yudum sevgiyle / Söz vermiştik, birbirimizi örtmeye / Bakışların demet demet ışığında / Sözler vermiştik, aydınlığa çıkmaya / Nazik bedenine, bir toz konduğunda / Sözlerimiz vardı, gönülden yuğmaya / Gamzelerin pırıltısı söndüğünde / Sözler vermiştik, yeniden güldürmeye / Bedenlerimiz artık yaşlansa bile / Söz vermiştik, gönülden bütünleşmeye / Tenlerimizle toprağa karışmaya/ Yeşil çimen, sarı papatya olmaya / Birbirimizle sarmaşıklar sarmaya / Söz vermiştik, içimizde kaybolmaya... / " diyerek, şiirini tamamladı.

Kısa bir sessizlikten sonra Havva Hanım, önüne bakarak sıkılgan bir sesle

"Teşekkür ederim, Ahmetçiğim... Bize okumuş olduğun bu şiir ve denemelerin, bir araya gelme sebebimiz olan sofralarımızı daha da zenginleştiriyor... Biliyor musun?" dedi.

Oğulları Hakan,

"Baba, yuğmak ne demektir?" diye, sordu.

Ahmet Bey,

"Güzel Türkçemiz'in yerel ağız zenginliklerinden biri... Bazı bölgelerde, yıkamak anlamında kullanılır. Türkçe aslında çok zengin ve fonetik bir dil..." dedi.

Çocukları, her ikisine de mutlulukla baktı. Anne ve babaları, her ne kadar bazen münakaşa etseler bile onlar için mükemmel bir ilişki örneğiydi.

Ahmet Bey'in keyiflerinden biri de kahvaltı bittikten sonra masadan kalkmadan, günlük gazeteleri gözden geçirmekti... Bunu bilen Ayşe, büfeden aldığı gazeteleri,

"Baba, gazeteler burada..." diyerek, babasına uzattı. Sonra yandaki oturma grubuna geçerek, Sarman'ı kucağına aldı ve okşamaya başladı.

Ahmet Bey, ağzını peçeteyle sildi ve her zamanki sakin, vakur tavrıyla yakın okuma gözlüğünü kılıfından çıkarıp gazeteleri okumaya başladı.

Hakan da bir kitap aldı, koltuğa oturdu.

Altmış yaşındaki Havva Hanım, berjer koltuğuna geçip yakın gözlüğünü taktı ve örgüsüne hünerli elleriyle başladı. Halkla ilişkiler konusunda yüksek tahsil yapmış, çalışmadığı hâlde okumayı araştırmayı seven, entelektüel ve aslında ailesinin en öngörülü ferdiydi. Makyajsız yüzüne rağmen vakarlı duruşu, ona ayrı bir güzellik katıyordu ve bembeyaz saçları sanki 40 yıllık evliliğinin, tel tel emek sembolüydü... Yanaklarındaki gamzeler, güldüğü zaman âdeta çiçek gibi ışıldardı... Genellikle açık renk tayyör ve içine uyumlu, zevkli bluzlar giyerdi. Çevresine, şefkatli ve anaç davranıp saygı çemberi uyandırırdı. Sonu tatlı da bitse, Ahmet Bey'le bazen inatlaşıp takışırdı. Kim bilir!.. Ona, yıllardır duymuş olduğu aşkın, belki de değişik bir tezahürüydü, bu!..

Ahmet Bey, gazeteyi aniden sertçe masaya bıraktı. Şaşkın ve yüksek bir tonla

“Yok artık!.. Ayşe… Kızım, bu haberi okudun mu?..” diye, sordu.

Ayşe merakla

“Ne haberi, babacığım?..” diye, sordu.

Ahmet Bey, yakın gözlüğünü eline aldı ve aile fertlerine bakarak,

“Olay, İspanya’da olmuş… Dünya dışından geldiği anlaşılan beyaz tenli, siyah gözlü, uzun dalgalı siyah saçlı iki kişi uzay araçlarının yanında, aralarında Türkçe konuşmuşlar. Siyah giysileri, ayak kısımları da dahil tek parçaymış. Konuşmalarından, Alpha Centauri Yıldız Sistemi’nden geldikleri de resmî kayıtlara girmiş.” dedi.

Ahmet Bey öksürüp boğazını temizledikten sonra tekrar gözlüğünü takarak, spiker edasıyla vurgulu bir şekilde okumaya devam etti,

“İspanya gizli istihbaratı CNI’nin, 2003 yılına ait UFO’lar ve uzaylıları kapsayan bu çok gizli raporu aynı zamanda CIA yani Amerika Birleşik Devletleri istihbarat kaynaklarına da dayandırılmaktadır.” dedi.

Ahmet Bey, başını gazeteden ayırdı. Şaşkın bakışlarını, ailesi üzerinde gezdirdi ve Ayşe’ye bakarak,

“2003 Yılına ait olan bu rapor, ancak yeni yayımlanmış ve bugünkü gazetelere yaklaşık 12 yıl sonra düşmüş, kızım.” dedi.

Ayşe hemen babasının yanına gitti gazeteyi aldı, okudu... Sonra sakin bir sesle

“Hiç şaşırmadım ki!..” dedi.

Ahmet Bey,

“Niye ki?..” diye,sordu.

Ayşe,

“Atatürk’ün Güneş Dil Teorisi’ni biliyorsun ya baba… Biz

CIA raporlarına giren, 25 Mart 2015 Tarihli gerçek gazete haberlerinde; yere inmiş UFO'larının yanında bulunan uzaylıların, Alpha Centauri Yıldız Sistemi'nden geldiği ve kendi aralarında Türkçe konuştuğu tespit edilmiştir. Çin'deki Türk Piramitleri başta olmak üzere antik yapı ve kitabeler; Türkler'in ve Türkçe'nin kökeni olarak, Mu Medeniyeti'ni işaret etmektedir. Beyaz Piramit'te, Oğuz Kağan'ın büyük bir heykelinin yanı sıra; üzerinde ameliyat izleri olan farklı mumyalar bulunmaktadır. Oğuz Kağan'ın, Zülkarneyn Peygamber olduğuna dair kuvvetli görüşler ve işaretler vardır.

Romanda; kızları arkeolog olan, bir Türk ailenin yaşamış olduğu olaylar; tarihi gerçeklerle bütünleştirilerek, anlatılmaktadır.
Alpha Centauri Yıldız Sistemi'ne bağlı, Türük adlı bir gezegenden geldiği belirtilen ve beyin güçlerini kullanabilen "soydaş uzaylılarla" karşılaşan aile fertlerinin; yaşadığı şaşırtıcı serüvenlerin dışında; çevre korumacılığı da var. Öyle ki soydaş uzaylı Bartu, beyin gücünü kullanarak; ağaçla, akarsuyla, kediyle ve hatta bir plastik poşetin etrafındaki kararmış toprakla; kahramanlarımızı konuşturur.

Peki ya... Türkler'in, Mu Kıtası'ndan önceki yerleşkesi neresiydi?

YAZAR, HASAN ER

1954 Yılında İstanbul'da doğan yazar; Maçka-İstanbul İlkokulu, Nilüfer Hatun Ortaokulu, Kabataş Erkek Lisesi'ni bitirdikten sonra 1975 yılında İstanbul Teknik Üniversitesi'nden; Gemi İnşaatı ve Makine Mühendisi olarak, mezun oldu.

Yazarın şiirleri ve deneme yazıları da vardır.
www.hasanersiirleri.blogspot.com

ISBN 978-605-06866-0-9

